

Izložba besed

(*O poeziji Gordane Vlajić*)

Ob prvih prevodih poezije Gordane Vlajić, zrele, uveljavljene srbske pesnice, so se mi velikokrat v misli vpletali verzi slovenske pesnice in pisateljice Berte Bojetu, iz zbirk *Žabon in Prizori* iz hiše Karlestin. Ne da bi poskušal enačiti in vleči vzporednice, vendar je podobnost vsebinska in slogovna, osupljiva.

Vlajićeve pesmi so raznolike po tematiki, slogu in ritmu. V pesmih *Videla sem pesem*, *Sprehod*, *Enkrat*, *deklica moja*, je melanholična, ko se vrača v bližnjo preteklost, pesmi so navidezno preproste in berljive, zajemajo iz spomina na svoje najbližje, dogodke ki so pustili sledove v njenem življenju.

Ta navidezna preprostost in berljivost se razblini v pesmih, *Čepeti*, *Mesto*, *Slika*, ki jo lahko prelistaš. Gre gre za pesmi – slike, v njih je čutiti glasbo, ki je neposredno omenjena. Kot bi opazoval album besed, kot bil bil na razstavi impresionističnih slik. Preskoki, raztrganost, a vendar zaključen krog in sporočilnost. Posamezni lirični pasusi, opisi narave, prehodi letnih časov, dneva in noči, so kot poteze čopiča na platnu.

Tretji, najmočnejši izpovedno, erotični naboj v pesmih, Željno, Slečena, Šopek, Kratka pesem o spretnih prstih...pa je tisti presežek, ki preko ženske pisave, pa naj zveni še tako stereotipno, pokaže na globoko prepad, na nemoč premagati razdalje telesa med moškim in žensko. Pesmi so kot odprte rane, boleče, žarijo v svoji trpki bolečini. Redko jih najdemo tako v slovenski, kot tudi v evropski poeziji.

Gordana Vlajić je pesnica, ki nas očara z Albumom besed. Njen verz je prepoznaven, dišeč in ljubeč do tistih, ki se potopijo vanj.

Franjo Frančič

PR

DIOGEN pro kultura

<http://www.diogenpro.com>